

Александар Б. Лаковић

ОГЛЕДИ ИЗ ПОЕТИКЕ

РАСПЕЋЕ СТРАХА

како започети песму метафором крста
кад њене речи
још увек
нису разапете
на крсту живота

ни на распећу страха од смрти

и која постоји
само док је песник
заточен у њој

и ја његов двојник

немоћан да је узем
из преосталог живота на крсту

који опстаје
у страху од живота

КРАЈПУТАШ

опет се
у свести песника
јавио крајпуташ
похрањен
у својој каменој
кући живота после смрти

у којој је
одсутан
живео своју маину

иако је сваке ноћи
лутао
тражећи се жив

у души песме о њему

ПЕСМА КОЈА ТРАЈЕ

сви су негде стигли

и песма
и песници

неки живи неки мртви

у сан или несан

једино
што то путници
за живота у сну
не могу разабрати

несвесни дужине сна

у којем се не умире

ЖИВОТ РЕЧИ

ко може прелити
једну земну
у надземну реч

да ли је то проклетство
за које још не знамо

па сведочимо
оно што нисмо

док се не изгубимо

у речима
које су отишле из себе

ДОК СЕ СТИХ НЕ ПРОНАЂЕ

док се песма-шкољка
не отвори

како да се сачува њен бисер

и пронађе стих

у песми
о нама

УЗЕТИ СЕБЕ

да ли је песма немоћна

да узме од себе
све оно
што има

за разлику од живота

и празнине у мени

ПРЕКИНУТА ЖИТИЈА

да ли ликови песме и песници
прелазе
једни у друге

да можда то нису
прекинута житија
која траже себе у другима

неки од њих
пред зору
залутају у животе

у празнину
која је само сан

ДВА ОКА ПЕСМЕ

у једном
огледало подивљале сенке
која је
вучји одгризла
благослов неба

у другом оку
гавран оштри кљун
спреман
да трагиком клика
осујети
смисао и лепоту
песме о нама

која се
у међувремену
у страху
негде затурила

ЛЕПОТА

таква лепота
и жене и стиха
може само да се слути

у свести таквог стиха
лепота жене се вазнела
коначно ослобођена

и нико није могао да је дохвати

за разлику од стиха
преживео
као наговештај

СУКОБИ У ПЕСМИ

дешава се
да ликови у песми
не би да остану у њој

песник
неснађен
између њих
тражи себе у њима

огледало песме
већ се помрачило
и повукло
у себе

које је друго ја